

[I. A. Hansen.]

jo ikke vide noget af. (*Forsvarsministeren* [L. Rasmussen]: Ikke det!) Nej, han vil beskytte dem ved at gemme dem hen fjernest muligt fra de truede Egne, og saa vil han søge en yderligere almindelig Beskyttelse ved at skjule dem saaledes, at Fjendens Flyvere ikke kan hitte dem. Ja, det var derom, jeg tillod mig den spøgende Bemærkning, at jeg synes, den højtærede Minister skulde drage den fulde Konsekvens af sin Forsigtighed og skjule dem saaledes, at ingen andre end den højtærede Udenrigsminister vidste, hvor de var. Saa var de som bekendt i gode Hænder, den højtærede Udenrigsminister er jo ikke meddelssom overfor andre end det udenrigspolitiske Nævn — og her kommer jeg til nogle Bemærkninger, som jeg skal gøre til Afslutning.

Den højtærede Udenrigsminister sagde, at det var rigtigt nok, at enkelte Indberetninger fra Gesandterne af særlige Diskretions hensyn ikke havde kunnet forelægges for Folketingets Udvalg, men var forelagt for det af Rigsdagen særligt indstiftede Nævn til saadanne Spørgsmaals Vurdering, det udenrigspolitiske Nævn. Ja vel, og jeg gentager, at jeg har ikke villet angribe den højtærede Udenrigsminister for hans Fremgangsmaade, jeg har med mine Bemærkninger kun villet een Ting: paapege det urimelige og efter min Mening utilbørlige i at ville kaste hele denne Sag ud til en Folkeafstemning, naar der dog er Forhold, som man ikke en Gang tør betro selv Rigsdagens Udvalg. Jeg skulde ikke have føjet noget til det, jeg sagde i Gaar herom, hvis den højtærede Udenrigsminister ikke havde gjort en Tilføjelse til den Indrømmelse, han gjorde, nemlig den Tilføjelse, at Vælgerne var bekendt med alt, hvad de behøvede at kende for at deltage i en Folkeafstemning. Der var ikke, sagde den højtærede Udenrigsminister, i de tilbageholdte Aktstykker noget nyt af Interesse for denne Sags Bedømmelse. Her maa jeg modsige den højtærede Udenrigsminister, jeg bedømmer de paagældende Aktstykker anderledes, end han gør. Nu kan den højtærede Udenrigsminister jo svare mig: Ja, men jeg er den ansvarlige Udenrigsminister, og paa min Vurdering af Forholdene og paa mit Ord om, at der ikke er tilbageholdt noget af Betydning for Sagen, kan Vælgerne roligt deltage i en Folkeafstemning. Hvis den højtærede Udenrigsminister vilde svare mig saaledes — og det laa jo i Virkeligheden i hans Udtalelser i Gaar —, saa beklager jeg at maatte sige, at hans Skøn over og hans Vurdering

af udenrigspolitiske Forhold ikke er betryggende for os, og at han ikke kan forlange, at de skal være det, efter at vi har set, hvorledes han Gang paa Gang under alvorlige Situationer har taget fejl i sin Vurdering af den udenrigspolitiske Stilling.

Parkov: Den højtærede Forsvarsminister indledede sine Udtalelser til mig med nogle venlige Ord om, at jeg var forsigtig. Jeg kan ikke sige det samme om den højtærede Forsvarsminister; det forekommer mig, at han ved Fremsættelsen af de Lovforslag, som vi her behandler, har været meget uforsigtig, idet Vedtagelsen af dem vil betyde, at man prisgiver Landet for Ødelæggelse og for Katastrofer, som efter min Mening er ganske uoverskuelige. Men det var vel ogsaa mere den *Form*, hvori jeg havde fremsat mine Udtalelser, som den højtærede Minister anerkendte, end maaske selve Realiteterne. Den højtærede Minister kom med en Bemærkning om, at mit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, formentlig nok skulde vogte sig for at komme ind paa de Betragtninger, han tidligere har fremført overfor den højtærede Forsvarsminister. Det lod til, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller forbeholdt sig til enhver Tid at vende tilbage til Betragtninger af lignende Art som dem, han tidligere havde fremsat, saa jeg tror ikke, den højtærede Forsvarsminister kan være sikker paa, at noget saadant ikke vil ske — tværtimod.

Den højtærede Forsvarsminister undrer sig over, at vi ikke har stillet noget Ændringsforslag, da vi jo mener — udtaler Ministeren —, at den nuværende Ordning ikke kan opretholdes. Ved Lovforslagene første Behandling udtalte jeg mig baade om Forholdene vedrørende Hærordningen og Forholdene vedrørende Flaadens Ordning. Om den første sagde jeg, at der var væsentlige Mangler ved Hæren, naar den byggede paa Ordningen af 1922, men jeg tilføjede, at en Del af disse Mangler kunde afhjælpes, uden at der fulgte saa store Udgifter med; at de skulde være uoverkommelige, men vi erkender, at heller ikke Ordningen af 1922 under de nuværende Forhold er tilfredsstillende, og det vilde Ministeren have faaet fuld Besked om, hvis Ministeren havde lagt Mærke til, at vi i vor Betænkning skitserer, hvorledes vi tænker os, at et fremtidigt Forsvar skulde bygges op, baade hvorledes Hæren skulde tilvejebringes og Flaaden, og navnlig for vort Vedkommende en meget betydelig Udvikling